

Сборник съдебна практика

Дело C-65/16

Istanbul Lojistik Ltd
срещу
Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

(Преюдициално запитване,
отправено от Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság)

„Преюдициално запитване — Споразумение за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция — Член 9 — Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция — Членове 4, 5 и 7 — Митнически съюз — Автомобилни превози — Данък за движение на пътни превозни средства — Облагане на товарни превозни средства с турска регистрация, преминаващи транзитно през Унгария“

Резюме — Решение на Съда (втори състав) от 19 октомври 2017 г.

1. *Международни споразумения — Споразумение за асоцииране ЕИО—Турция — Митнически съюз — Съвпадение между разпоредбите на Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция и нормите на Договора за функционирането на Европейския съюз — Съответно тълкуване на решенията на Съда в тази област*

(член 30 ДФЕС; членове 4 и 66 от Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция)

2. *Международни споразумения — Споразумение за асоцииране ЕИО—Турция — Митнически съюз — Съвпадение между разпоредбите на Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция и нормите на Договора за функционирането на Европейския съюз — Данък върху превозните средства, който се дължи за товарни превозни средства с турска регистрация, преминаващи транзитно през унгарска територия — Такса с равностоен ефект — Недопустимост*

(член 30 ДФЕС; членове 4 и 66 от Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция)

1. Вж. текста на решението.

(вж. т. 37, 38 и 44)

2. Член 4 от Решение № 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция от 22 декември 1995 година за осъществяване на последната фаза на митническият съюз трябва да се тълкува в смисъл, че представлява такса с равностоен ефект на мито по смисъла на този член данък върху пътните превозни средства като разглеждания в главното производство, който се дължи от притежателите на товарни превозни средства с турска регистрация, които преминават транзитно през унгарска територия.

Следователно следва да се припомни, че всеки едностранно наложен паричен налог, дори да е минимален, независимо от наименованието и начина му на събиране, с който се облагат стоките, поради факта че преминават граница, и който не е мито в прекия смисъл на това понятие, представлява такса с равностоен ефект по смисъла на членове 28 и 30 ДФЕС (решения от 18 януари 2007 г., *Brzeziński*, C-313/05, EU:C:2007:33, т. 22 и цитираната съдебна практика и от 2 октомври 2014 г., *Orgacom*, C-254/13, EU:C:2014:2251, т. 23). Основанието за забрана на таксите с равностоен ефект на мито е в пречките, които тези такси създават за движението на стоките, тъй като увеличават изкуствено цените на внесените или изнесените стоки в сравнение с националните стоки (решение от 21 март 1991 г., Комисия/Италия, C-209/89, EU:C:1991:139, т. 7).

Освен това таксите с равностоен ефект са забранени независимо от целта, с оглед на която са били въведени, и от предназначението на приходите, които осигуряват (решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Италия, C-173/05, EU:C:2007:362, т. 42 и цитираната съдебна практика).

Освен това митническият съюз по необходимост включва осигуряване на свободното движение на стоки между държавите членки. Тази свобода не би могла да бъде пълна, ако последните разполагаха с възможността по някакъв начин да препятстват или затрудняват движението на транзитно преминаващите стоки. Ето защо в резултат на митническият съюз и във взаимен интерес на държавите членки следва да се признае съществуването на общ принцип на свободно транзитно преминаване на стоките в рамките на Съюза (решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Италия, C-173/05, EU:C:2007:362, т. 31 и цитираната съдебна практика). Действително държавите членки биха накърнили този принцип, ако прилагат транзитни мита или други налози във връзка с транзита към стоките, преминаващи през тяхна територия (решение от 16 март 1983 г., *SIOT*, 266/81, EU:C:1983:77, т. 19).

Следва да се посочи също, че Съдът вече е приел, че такса, чийто правопораждащ факт е транспортът на стоки и която се събира не върху стоките в това им качество, а върху определена необходима дейност, свързана с тези стоки, може да попада в приложното поле на член 30 ДФЕС (решение от 17 юли 2008 г., *Essent Netwerk Noord* и др., C-206/06, EU:C:2008:413, т. 44 и цитираната съдебна практика). Действително с тази такса се облагат стоките дори ако тя се събира във връзка с техния транспорт или използването на пътищата и се заплаща първоначално от притежателя на товарното превозно средство (вж. в този смисъл решение от 17 юли 1997 г., *Naahr Petroleum*, C-90/94, EU:C:1997:368, т. 38).

Ето защо следва да се установи с оглед на съдебната практика, цитирана в точки 40—43 от настоящото решение, че макар данъкът върху пътните превозни средства да не се събира за стоките в това им качество, с него се облагат стоки, транспортирани с превозно средство, регистрирано в трета страна, а именно Турция, при преминаването на унгарската граница, а не както поддържат унгарското и италианското правителство, транспортната услуга.

(вж. т. 39, 40, 42, 43, 46 и 49 и диспозитива)